

[Leif Hermann]

mod princippet om, at tiltalte under domsforhandlingen skal gøres bekendt med alt det materiale, som gøres gældende imod ham. Såfremt sådanne principper ikke respekteres fuldt ud, vil tilliden til retssystemet kunne lide skade, ikke blot hos de mennesker, der domfældes under sådanne sager, men i vide kredse i befolkningen.

Retsplejerådet kommer senere i betænkningen ind på spørgsmålet om, hvorvidt man overhovedet kan tænke sig, at anonymisering har nogen mening, når det drejer sig om identiteten. »I mange tilfælde«, skriver retsplejerådet på side 32 i betænkningen, »synes der at kunne rejses tvivl om, hvorvidt det overhovedet kan lykkes at bevare et vidnes anonymitet. Selv en meget stærk begrænsning af referatet af vidnets forklaring vil i nogle tilfælde ikke hindre tiltalte i at blive klar over, hvem vidnet er, specielt hvis vidnet er en person, som tiltalte kender.« Det er grundstødet mod identitetsanonymiseringen, som retsplejerådet hermed selv har leveret, og det kan vi fuldstændig tilslutte os.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

For at undgå yderligere misforståelser i debatten, og inden hr. Leif Hermann nu bliver alt for polemisk, vil jeg gerne sige, at vi har ikke ændret holdning til dette spørgsmål. Det, jeg har sagt, er, at vi gerne i retsudvalget vil drøfte, om der er fremført nye argumenter dels i retsplejerådets betænkning, dels i de høringssvar, der foreligger fra de myndigheder, som er hørt i denne sag, nye argumenter, som skulle kunne begrunde, at der i enkelte tilfælde skulle være tale om en undtagelse.

Jeg vil dog også godt sige, at jeg har svært ved at forestille mig, at man skulle kunne fremføre eksempler, der på en overbevisende måde skulle kunne begrunde en vidneanonymitet i form af, at identiteten for det pågældende vidne skulle kunne holdes hemmelig for den tiltalte. Men lad os nu se på det i udvalget. Vi har først fået det afsluttende materiale i går i form af de høringssvar, der foreligger, og lad os da så arbejde med det i retsudvalget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal ikke grave i historien og prøve at finde frem til, hvad hvem mente tidligere. Her synes jeg at jeg vil holde mig til selve det, det drejer sig om.

I en retsstat er det klart, at en borger, når han anklages for et eller andet, må have ret til at få at vide, hvad han er anklaget for. Det er det første. Vi har behandlet et lovforslag, hvor dette ikke var indlysende, men det er det blevet nu.

Det andet må så være, at borgeren får at vide, hvem der anklager ham. I dag har justitsministeren et forslag til behandling, der ikke i alle tilfælde vil give ret til det.

Spørgsmålet er så for mig: har vi en retsstat, når man ikke kan få at vide, hvad man anklages for, og hvem der gør det? Mit svar er ganske klart: nej, det har vi ikke. Det er så indlysende, at det ikke burde underkastes diskussion i en demokratisk retsstat, men det mener man altså det kan. Jeg kan ikke forstå de mennesker, der gør det. Jeg er nok her på linje med de retsdyndige fra de øvrige nordiske lande, der var forfærdede over den danske højesteret, der havde tilladt anonyme vidner.

Hvorfor gør man nu det? Hvorfor kommer man med dette angreb på retsstaten? Undskyldningen er, at man vil finde frem til sandheden. Må jeg minde om, hvad man i romerretten brugte som undskyldning for at indføre tortur. Det var, at man ville finde frem til sandheden! Der er kun én måde at karakterisere dette på: hensigten helliger midlet. Vil man have en retsstat, må man ikke gennemføre dette lovforslag. Er man parat til at ofre retsstaten, kan man gennemføre lovforslaget. Det kan ikke være anderledes, end at det er det problem, folketinget skal tage stilling til.

Det burde være overflødigt at pege på, hvor gennemhullet enhver argumentation fra dem, der ønsker at afskaffe retsstaten, er. Man anfører som særlig grund narkomiljøet. Man gør opmærksom på, at det er et meget betændt miljø, at det er et miljø, hvor man kan risikere, at folk ikke tør sige, hvad de mener. Og hvad er det så, man i realiteten gør? Man går ind i dette betændte miljø og siger: hvis der er en, I er særlig gal på, så anklag ham bare! Vi vil ikke fortælle ham, at det er jer, der har anklaget ham. I kan roligt gøre det! Jeres navn bliver ikke kendt for ham. Han kan ikke ramme jer.